

Onder sterren en strepen

door ALETTA HOOG.

••••○••••

Onder sterren en strepen — welke vlag wordt hier bedoeld? De *Amerikaansche*, de vlag, die bestaat uit een blauw veld met zilveren sterren en die verder rood en wit gestreept is — de vlag van de Vereenigde Staten van Noord-Amerika.

Drie honderd jaar is 't nu geleden, dat de Pelgrimvaders uit ons land trokken naar de Nieuwe Wereld en zich daar vestigden, en uit hun nederzetting en nòg een vroegere, zijn de Vereenigde Staten gegroeid. Dat wordt dit jaar herdacht. Maar eer we daarvan verhalen, gaan we met onze gedachten nòg wat verder terug dan drie honderd jaar.

I. DE GESCHIEDENIS VAN COLUMBUS.

Een ei.... wat drijvend zeewier.... een roestige ketting.... een Nieuwe Wereld. Wat kunnen deze vier dingen nu met elkaar te maken hebben? 't Lijkt een raadseltje, maar er is een werkelijk verband tusschen die vier.

De Nieuwe Wereld — zoo noemen we altijd nog Amerika, al lijkt ze ons nu niet heel nieuw meer. Maar 430 jaar geleden was ze op geen wereldkaart te vinden. Toch was er toen één

man, die vast geloofde aan haar bestaan en die er van droomde dag en nacht.

Christophorus Columbus had de zee bemind, als klein kind al, toen hij van uit de wit-ommuurde stad Genua de blauwe wateren zag der Middellandsche zee. Hij was de zoon van een armen wever. Eer hij vijftien jaar telde, was hij al zeevaarder. Later studeerde hij te Lissabon aardrijkskunde, sterrenkunde en meetkunde, allemaal vakken, die hij als knap zeeman noodig had. Hij teekende kaarten. Bij afwisseling reisde en studeerde hij. „Waar ooit een schip heeft gezeild, daar ben ik geweest,” moet hij in later jaren gezegd hebben.

Toch was hij onvoldaan. Hij wou zeilen, waar nog nooit een Europeesch schip gevaren had.... weg, ver weg, naar den anderen kant van den aardbol, zoekende een nieuwen weg om naar Indië te komen.

Maar om zijn droom te verwezenlijken, had hij schepen noodig en menschen en geld, en hoe zou een arme zee-kapitein daaraan komen?

Waar een wil is, is een weg — dat heeft Columbus bewezen! Maar heel wat geduld heeft hij ook moeten hebben! Van hof tot hof is hij getrokken om zijn plan aan prins en koning mee te deelen. En meest werd hij bespot en niet geloofd. „Wat!” zeiden die spotters, „’n land aan den anderen kant van den aardbol? Daar zal wel alles op z’n kop staan!”

Eindelijk lukte het hem koningin Isabella van Spanje voor zijn plan te winnen. Koning Ferdinand wilde er ook wel wat van weten, maar hij was voorzichtig en zei, dat een gezelschap van geleerde heeren eerst maar eens onderzoeken moest, of de plannen van dien Columbus goed waren.

En nu komt ’t van ’t ei. Want op ’n eigenaardige manier wist Columbus dien geleerden heeren te beduiden, dat ze toch niet *alles* wisten. Hij vroeg hun of ze een ei konden laten staan. De een na den ander probeerde het. Neen, ’t ging niet, ’t rolde telkens om. Toen nam Columbus een ei, maakte er heel voorzichtig ’n klein deukje in en zie ’t stond!

Je moest maar op ’t idee komen! ’t Ei van Columbus!

De koning kon ’t toch wel eens probeeren met dien Colum-

bus, dien man vol plannen, raadden de geleerden. En de koning en de koningin gingen er over praten met Columbus. Die vroeg dadelijk geen klein beetje! Voor zich en zijn erfenamen vroeg hij den titel van groot-admiraal van den Oceaan en van onderkoning van alle te ontdekken landen en eilanden, plus een tiende deel van de inkomsten daarvan. De regeering zou drie schepen geven en een deel van de onkosten der onderneming dragen en Columbus 't andere deel. Maar dat vonden de koning en koningin te veel.

„Dan probeer ik 't ergens anders,” zei Columbus en ging weg met zijn papieren. Maar toen hij weg was, kreeg het vorstelijk paar spijt. Een renbode kwam Columbus achterop en vroeg hem om terug te keeren. Nog eens werd er gepraat en Columbus kreeg zijn zin.

't Was niet gemakkelijk om matrozen te vinden voor dezen gevaarvollen tocht naar onbekende streken. En 't was dan ook niet veel bijzonders, dat mee wou gaan.

3 Augustus 1492 zeilden drie kleine scheepjes de haven van Palos uit. De Santa Maria, waar Columbus op was, en de Pinta en de Nina. Langs de Afrikaansche kust zeilden ze tot de Canarische eilanden, en toen verder naar 't nooit geziene Westen. Maar een gebroken roer, 'n beschadigde scheepsromp en windstilte maakten, dat ze nog eens naar de Canarische eilanden terug moesten keeren. 9 September lichtten zij voor 't laatst het anker en zeilden de onbekende zeeën in.

Dag in, dag uit, niets als lucht en water! „Waar is nu dat land in 't Westen?” vroegen de matrozen ongeduldig, toen zij weken gevaren hadden. „We komen er toch nooit, laten we maar terugkeeren.”

„Nee,” zegt de zeeheld, „er *moet* land zijn, we *zullen* er komen.” Zelfs het dreigen der matrozen om hem overboord te werpen, doet hem niet toegeven. Zoo rustig-zeker is hij er van. Maar die pijnigende onrust: *wanneer? Als* het eens te lang duurde!

Hoe langer hoe wantrouwender en oproeriger werden de schepelingen.

Daar komen ze zulke hoeveelheden drijvend zeewier tegen,

dat de matrozen denken: we komen er nooit doorheen. Want het zeewier hecht zich vast aan de schepen. Dan zien ze heel in de verte vogels vliegen — 'n teeken, dat er toch land zijn moet. Ook de matrozen krijgen weer hoop. En daar wordt een vreemd uitgesneden stok opgevischt en een boomtak met een vrucht er aan.... weer meer hoop!

En dan den 12^{en} October, eer 't dag is, ziet een matroos van de Pinta in den helderen maneschijn land. Werkelijk land!

En zoodra de morgen aanbreekt, gaat Columbus in zijn admiraalsuniform met gevolg aan land en plant er de vlag van Spanje's koning.

't Was een van de Bahama-eilanden. De wilden, die er woonden, zeiden dat het Guanahani heette, maar Columbus gaf het den naam van San Salvador.

Nog een paar eilanden bezoekt hij en dan stevent hij verder naar 't Westen heen, hopende zoo in Zipangoe (Japan) te komen. Na vier dagen, daar komen ze aan een groot eiland. 't Moet Japan zijn, denkt Columbus. Maar 't was Cuba.

Al maar zoekend naar Japan, zeilde Columbus meer oostwaarts, tot hij op een eiland stuitte, dat hij Espanola noemde. Nu heet het San Domingo. Daar bouwde hij een klein fort en liet er een deel van de bemanning achter. Want hij wilde nu eerst naar Spanje terugkeeren.

En toen hij er kwam, wat 'n zegetocht was dat! De man, die een nieuwe wereld had ontdekt en landen, waar de tochtgenooten van zeiden, dat het er zoo mooi was als in 't paradijs. Wat werd die man geëerd! Zijn tocht van Palos naar Barcelona was een triomftocht, zooals geen Spaansch koning ooit had gehouden! Schitterend was de ontvangst in Barcelona, en Columbus legde de nieuw ontdekte landen eerbiedig neer aan de voeten van Ferdinand en Isabella. En zij van hun kant, erkenden Columbus als groot-admiraal van den Oceaan en onderkoning van de nieuwe landen.

Dat was 't begin van zijn ontdekkingen, want het volgend jaar begon hij zijn tweeden tocht, nu met zeventien schepen. Weer ontdekte hij verschillende eilanden en op zijn derden tocht in 1498 het vasteland van Zuid-Amerika.

